

Phần 13

Chương 51

Và đầu đó có một cô gái tức giận khi bắt gặp hình ảnh hạnh phúc của hai người lúc này.

Nhưng bên cạnh đó lại có hai cặp mắt nhìn Minh Thư và Kelvin đầy vẻ mãn nguyện. và hai người đó không ai khác chính là Gia Huy và Nhã Kim. Hai người vẫn luôn sánh bước bên nhau. Có lẽ trong nhiều cặp thì cặp này là hạnh phúc nhất. Vậy nên từ lâu hai người đã trở thành môi trường cho rất nhiều người ao ước đến.

Và từ ngoài cổng trường lại có thêm hai con người khác nữa đang bước vào. Trên môi họ không ngớt những nụ cười.

Trên hành lang như rộng mở để cho Kelvin và Minh Thư bước đến lớp học, nơi mà có rất nhiều câu chuyện nữa lại sắp xảy ra đối với hai người.

Cả hai vẫn luôn sánh bước cùng nhau. Nhìn hai người vẫn thoáng những nét hạnh phúc.

Và cánh cửa của lớp 10A1 nhanh chóng hiện ra trước mắt hai người. Cả hai cùng bước vào trong và đập vào mắt Minh Thư là hình ảnh của Diệu Hiền - cô đang ngồi ở chiếc bàn mà Minh Thư và Kelvin vẫn hay ngồi cùng nhau. Nhưng xem ra hôm nay Minh Thư không có chút gì gọi là lo lắng hay phải phản bác lại. Vì bên cô giờ đây đã có Kelvin. Vì cô tin vào câu nói “anh yêu em” của anh. Vì cô vẫn tin vào tình yêu của anh. Và cô tin là anh sẽ không làm cho cô thất vọng.

- Diệu Hiền, em sang chỗ khác ngồi đi. Kelvin nhanh chóng lên tiếng. Và cả đám học sinh trong lớp lại bắt đầu đảo mắt nhìn xem cuộc đối thoại của hai người.

- Hoàng Nam (tên thật của Kelvin) anh sao vậy. Chẳng phải lúc ở Mỹ chúng ta luôn ở cạnh nhau sao. Lúc đó...

Tại sao lúc nào Diệu Hiền cũng muốn nhắc lại những chuyện ở quá khứ. Liệu có phải cô đang dùng nó để có thể trói chặt đôi chân anh lại không?

Câu nói của Diệu Hiền chưa được hoàn thành thì Kelvin đã nhanh chóng cắt ngang và buộc Diệu Hiền như uất ức và nuốt ngược câu nói đó vào trong một cách khó chịu.

- Mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Một quá khứ em nên quên đi. Anh lạnh lùng nhìn cô. Và chính ánh mắt đó của anh mà Diệu Hiền như cảm thấy hụt hẫng tiếc nuối cho tình yêu của hai người.

Đã kết thúc rồi sao, đã đến lúc phải nói lời chia tay rồi sao. Chẳng lẽ 3 năm qua anh đã xóa sạch hình ảnh của cô sao? Thật sự cô không còn một chỗ đứng nào trong anh sao?

- Anh nói dối. Diệu Hiền vẫn không muốn nghe những lời đó và cô nhanh chóng tỏ ra như chưa hề nghe thấy gì.

- Em vẫn muốn ngồi đó chứ gì.

- Đúng vậy. Đây là chỗ vốn dĩ thuộc về em. Cô vẫn ngoan cố đến cùng. Vì cô không thể từ bỏ một cách dễ dàng như vậy được. Nếu như dễ dàng thì cô đâu phải về tận Việt Nam để tìm anh như vậy.

- Nếu như em vẫn ngồi đây thì anh sẽ ngồi chỗ khác. Kelvin cũng không muốn tranh cãi với cô nữa. Anh nhanh chóng bước chân xuống chiếc bàn cuối.

- Minh Thư em ngồi đi. nói rồi Kelvin nhanh chóng kéo ghế cho Minh Thư ngồi.

Minh Thư vẫn im lặng không nói gì. Cô chỉ im lặng và làm theo lời anh.

- Cô nghĩ mình là ai mà ngồi bên Hoàng Nam. Diệu Hiền xem ra vẫn không có ý muốn từ bỏ. Cô nhanh chóng quay xuống đưa ánh mắt căm ghét nhìn Minh Thư. Nhưng đáp lại ánh mắt đầy khiêu khích của Diệu Hiền chỉ là ánh mắt gạt đi không quan tâm đến những chuyện khác của Minh Thư.

- Là bạn gái của Vương Hoàng Nam. Và thay cho câu trả lời của Minh Thư là câu nói khác được phát ra từ một người con gái đang tiến vào lớp.

Và câu nói đó lại thu hút rất nhiều ánh mắt của đám học sinh trong lớp. Ai cũng nhanh chóng quay lại và xem được chủ nhân của câu nói đó là ai. Và cả bọn lại có gì đó sợ hãi khi thấy hình ảnh của Nhã Kỳ.

- Cô là gì mà cứ thích đem xia đến chuyện của người khác vậy. Diệu Hiền nhanh chóng buông cho Nhã Kỳ một câu nói kèm theo đó là một nụ cười nửa miệng được dành tặng miễn phí.

- Ủa chứ cô là ai mà lại đi đem xia đến chuyện của người khác. Nói không biết đi. Nhã Kỳ xem ra vẫn rất bình thản mà đối đáp lại Diệu Hiền.

- Tôi là bạn gái của Hoàng Nam.

- “Bạn gái” ư. Tôi có nghe lộn không vậy. Nhã Kỳ mặt ngây thơ lặp lại câu hỏi đó.

Và nãy giờ có một người chỉ im lặng không lên tiếng. Đó cũng chính là Kelvin. Anh chỉ im lặng cùng Minh Thư quan sát tất cả mọi chuyện.

- Không. Cô không hề nghe lộn. Đó là sự thật.

- Ồ... vậy à. Vậy mà điều đó lại không ai biết. Chắc là tin nhầm rồi. Nhã Kỳ làm bộ ngây thơ như để chọc tức Diệu Hiền.

- Diệu Hiền em thôi đi. Kelvin nhanh chóng nói lớn. Bởi anh không muốn chứng kiến thêm những lời nói của Diệu Hiền nữa. Cũng vì anh sợ Minh Thư sẽ cảm thấy đau lòng.

Giờ ra chơi lại đến và như thường lệ mọi người lại kéo nhau xuống canteen nhưng vẫn còn đâu đó vài người ở trong lớp học.

Và...

- Ra sân sau trường đi. Nhã Kỳ nhanh chóng lấy điện thoại ra xem và... là tin nhắn đến từ một người mà cô lưu là “Chồng hờ”.

- Lý do?

Cô nhanh chóng cất những bước chân ra sân sau trường. Vừa đi những ngón tay thon dài của cô lại nhanh chóng lướt nhanh trên nền cảm ứng.

- Anh nhớ em. Như vậy đã đủ chưa.

- Rồi. Mà thiệt không?

- Thiệt. 101%.

- Có không rứa. Mà 1% này ở đâu ra rứa?

- Ở trong anh chứ đâu. Này mà em xuống nhanh đi. Anh nhớ em tới phát điên rồi. Em mà không xuống thì anh nói to trên loa phát thanh trường đó. Lúc đó chắc em biết hậu quả rồi chứ.

- Anh hăm dọa em.

- Anh nào dám.

- Chắc có.

- Có mà. Em không tin thôi. Mà em ở đâu rồi. Sao mà lâu vậy? Anh hết kiên nhẫn chờ rồi đó.

- Rứa thôi vô trong đi. Là tiếng nói của một người con gái nhanh chóng vang lên. Cô bước đến gần anh hơn và trên môi cô không ngớt những nụ cười.

- Giờ không thích nữa. Anh mỉm cười lại nhìn cô. Tay anh đập nhẹ xuống chỗ của chiếc ghế đá. Như ý nói rằng hãy đến và ngồi cạnh anh.

- Lúc này mới gặp nhau mà. Cô tiến đến chiếc ghế đá và ngồi xuống cạnh anh. Khoảng cách của hai người giờ đây đã gần hơn so với trước đây.

Và cũng nhờ vào tình yêu mà họ dần xích lại với nhau hơn nhưng ai có thể đảm bảo rằng không có cái gọi là xa cách. Mọi chuyện vẫn còn rất nhiều bất ngờ.

- Đã hai tiếng rồi còn gì. Mà hình như anh nghiện em giống như nghiện ma túy rồi.

- Có không? Nói thật đi.

- Thật. Mà sao anh nói gì em cũng hỏi thật không vậy.
- Tại anh sến quá chứ răng.
- Chắc có sến. Làm gì có.
- Ờ chắc không?
- Không. Anh kéo dài chữ không dó ra như để làm cô vui.
- Chắc tin được.

Hai người cứ vậy. cứ nói những câu không đầu không đuôi. Nhưng nhìn như vậy hai người thật hạnh phúc biết bao. Hy vọng rằng những nụ cười cũng như những giây phút này sẽ luôn hiện hữu trên gương mặt của họ.

- Này, sao em không quàng khăn hả? Ôm thì sao? Đồ hâm.
- Này, anh có thấy ai lại cứ nói người yêu mình là “đồ hâm” này, “đồ hâm” kia không?” - Nhã Kỳ cãi lại.
- Có anh. Thiên Bảo cười. Anh tháo chiếc khăn quàng cổ của mình xuống, quàng vào cổ Nhã Kỳ. Hơi ấm của anh còn đọng trên chiếc khăn, Nhã Kỳ khẽ mỉm cười hạnh phúc, cảm giác ấm áp len lỏi tận trong trái tim.

- Từ mai đi học phải quàng khăn vào đây nhé.
- Em biết rồi. Nhã Kỳ ôn nhu trả lời, cô mỉm cười ngọt ngào, toan dựa đầu vào ngực anh và ôm anh. Trời đầu đông lạnh, được anh ôm trong vòng tay thì ấm biết bao.

Reeng... reeng

Nhã Kỳ gỡ tay anh ra, xụ mặt.

- Em về lớp đây.

Thiên Bảo mỉm cười, níu tay cô lại, cúi xuống hôn nhanh lên môi cô. Một nụ hôn phớt ngọt ngào cho buổi sáng.

Nụ hôn kết thúc, cô véo má anh.

- Anh là đồ ăn gian!

Anh cười, áp lòng bàn tay vào má cô.

- Anh nợ em một nụ hôn. Em nhớ đòi lại nhé!

Cô quay đầu chạy biến, anh vẫn đứng đó nhìn bóng cô xa dần. Một cơn gió lạnh từ phía sau thổi tới, cổ anh gập lạnh, bật ho sù sụ.

Anh mỉm cười.

Không sao, chiếc khăn ấy chỉ cần giữ ấm cho sinh mạng của anh là được...

TẠI CANTEEN.

- Hai người đó đâu rồi? Gia Huy nói khi nhận ra sự thiếu vắng của Thiên Bảo và Nhã Kỳ.

- Chắc là đi tâm sự đâu đó rồi. Kelvin nở nụ cười đầy ẩn ý.

- Nhìn hai người đó có vẻ hạnh phúc. Nhã Kim cũng đồng tình với chuyện đó vì từ lâu cô đã muốn Thiên Bảo và Nhã Kỳ là một cặp.

- Còn hai đứa sao rồi? Gia Huy đề cập đến chuyện của Minh Thư và Kelvin.

- Vẫn bình thường. Minh Thư nhanh chóng trả lời câu hỏi đó thay cho Kelvin. Trên môi cô xuất hiện một nụ cười như một khẳng định với mọi người rằng mọi chuyện sẽ không sao nhưng sao nụ cười ấy vẫn còn chút gì đó chưa an lòng.

Và thoáng đặng mọi người ai cũng có thể để ý thấy và nhận ra được điều đó.

Tin... tin một tin nhắn nhanh chóng được gửi đến cho Minh Thư. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra xem và đọc những lời nhắn đang hiện hữu trên màn hình điện thoại.

Nhanh chóng bước ra ngoài sau khi đọc được những lời nhắn đó.

- Mọi người ở đây. Em đi đây có chút việc. Nói rồi cô nhanh chóng bước đi nhưng đã có một bàn tay vừa kịp nắm lấy đôi tay của cô.

- Chuyện gì vậy. Kelvin nhận thấy được nét mặt của Minh Thư có gì đó khác lạ.

- Không có gì đâu. Em cần giải quyết một số việc. Nói rồi Minh Thư vội buông tay mình ra khỏi bàn tay của Kelvin.

Liệu có một ngày nào đó cô cũng buông tay anh ra như thế này không. Và liệu ngày đó có đến không? Nếu như thật sự có ngày đó thì anh phải làm sao đây.

Chương 52

Cô đến rồi à. tiếng của một người con gái vang lên khi thấy được hình ảnh của Minh Thư.

- Cô có chuyện gì muốn nói với tôi à. Minh Thư vẫn bình thản vì ngày này trước sau gì cũng phải có. Không sớm thì muộn.

- Rất nhiều chuyện là khác. Đã từ lâu rồi tôi muốn nói chuyện với cô. Diệu Hiền quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt cô và hai người sắp phải đối mặt với rất nhiều chuyện.

- Vậy cô nói đi.

- Cô có thể chia tay với anh Nam không. Diệu Hiền nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

- Tại sao tôi phải buông tay khi tôi thật sự yêu anh ấy. Minh Thư cũng nói thẳng lòng mình. Vì sự thật cô rất yêu anh mà, vậy nên không ai có thể phủ định được điều đó.

- Nhưng cô cũng chỉ là người thứ 3 xen vào chuyện tình cảm của chúng tôi. Nếu như không có sự xuất hiện của cô thì có lẽ giờ đây tôi đang hạnh phúc cùng anh ấy. Diệu Hiền xem ra vẫn rất tin vào cái gọi là nếu như đó...

- Cô làm rồi. Không ai phá hoại tình cảm của ai cả. Nếu như người đó không phải tôi thì cũng sẽ có một người khác. Vậy nên nếu có trách thì trách bản thân cô. Trách cô đã rời bỏ anh ấy. Vì vậy bây giờ cô không có quyền trách bất cứ ai. Vì bản thân cô không có đủ tư cách. Từng lời nói của Minh Thư đều ám chỉ Diệu Hiền. Và nó như một con dao hai lưỡi khứa vào tận trái tim của Diệu Hiền.

Mọi chuyện có phải là do Diệu Hiền không? Hay là do Kelvin đã thay đổi

- Nếu như không có sự xuất hiện của cô thì có lẽ anh Nam sẽ không trở nên như vậy, anh ấy sẽ không yêu cô và giờ đây anh ấy cũng sẽ không đối xử với tôi như vậy. Mọi chuyện Diệu Hiền lại đổ lên Minh Thư.

- Nếu như anh Kelvin thật lòng vẫn còn yêu cô sâu đậm thì dù có 10 Minh Thư như tôi cũng không thể làm anh ấy lay động...

- Minh Thư tôi xin cô, xin cô hãy buông tay để anh ấy trở về bên tôi. Tôi thật sự không thể sống mà không có anh ấy. Xem như là tôi cầu xin cô. Xin cô hãy trả anh ấy về cho tôi... Diệu Hiền vẫn không thể chấp nhận được sự thật anh rời xa cô... Cô bắt đầu cầu xin Minh Thư.

- Nếu như cô yêu anh ấy thì cô hãy tôn trọng mọi quyết định của anh ấy. Và tôi cũng vậy nếu như có một ngày nào đó anh ấy chọn cô thì tôi sẽ mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt anh ấy. Tuy người ở cạnh anh ấy không phải là tôi nhưng đã là quyết định của anh ấy thì tôi sẽ tôn trọng và mỉm cười chúc phúc cho anh ấy vì điều đó là sự lựa chọn là quyết định của anh ấy. Và vì tôi không thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy nên anh ấy có quyền ra đi để tìm kiếm một hạnh phúc mới. Minh Thư cũng không thể chắc chắn rằng cái ngày mà cô nói sẽ không đến.

- Nhưng tôi vẫn muốn có anh ấy. Tôi biết là cô rất mạnh mẽ, cô có thể cố gắng nỗ lực để anh ấy ra đi nhưng tôi thì không. Tôi không thể sống mà không có anh ấy ở bên. Một cuộc sống không có anh ấy ở bên tôi thật sự không thể làm được. Minh Thư cô hãy buông tay ra được không.

- Đặng Diệu Hiền cô tỉnh lại đi. Không phải cứ có được thân xác thì cô sẽ có được trái tim anh ấy ở bên đâu. Và anh ấy càng không phải là món đồ chơi cho tôi và cô đưa qua đưa lại. Mọi chuyện hãy để bản thân anh ấy tự quyết định đi. Nếu như sự thật rằng anh ấy chọn cô thì tôi sẽ ra đi khi nghe được câu nói đó từ anh ấy.

Minh Thư nhanh chóng ngã xuống do có một vật gì đó đã được đề lên vai cô. nó như khiến cô bất tỉnh nhân sự ngay lập tức.

- Cô làm cái trò gì vậy. Diệu Hiền có hơi hoảng hốt khi thấy Minh Thư nhanh chóng ngã xuống đất sau khi bị ai đó đánh một gậy ở vai.

- Nếu như cô muốn có được Kelvin thì cô ta phải biến mất khỏi nơi này. Bảo Quyên nói với đôi mắt chứa đầy ân ý. Bởi đầu óc của Bảo Quyên lúc này chỉ toàn là những ý nghĩ đen tối.

- Tôi không muốn làm những trò hèn hạ đó. cô nên cho người chở Minh Thư về đi. Diệu Hiền vẫn không đồng tình với chuyện này.

- Hèn hạ ư... Nếu như cô không hèn hạ thì liệu cô có thể có được Kelvin không. Bảo Quyên nói ngay vào tâm trí của Diệu Hiền.

Và cũng chính câu nói đó như làm cho dòng suy nghĩ của Diệu Hiền bị cuốn theo dòng ý nghĩ của Bảo Quyên. Và Bảo Quyên nhanh chóng nhận ra được điều đó và...

TỐI ĐẾN.

- THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HẸN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC. XIN QUÝ KHÁCH VUI LÒNG GỌI LẠI SAU.

- THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HẸN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC. XIN QUÝ KHÁCH VUI LÒNG GỌI LẠI SAU.

Câu nói của tổng đài nhanh chóng được lặp đi lặp lại rất nhiều lần và trên nét mặt ai đó dần thay đổi khi mỗi cuộc điện thoại của anh bắt đầu là câu nói quen thuộc mà anh không muốn nghe lại vang lên.

Đây đã là cuộc gọi thứ 10 mà anh gọi cho cô rồi. và sự lo lắng về cô lại bắt đầu xuất hiện trong anh. và giờ đây sự lo lắng lại bắt đầu hiện xuất hiện trên khuôn mặt Kelvin. Anh bắt đầu cho người đi tìm cô... Và như nhớ ra được điều gì đó.

- Nhã Kỳ, Minh Thư có ở chỗ cậu không. anh nhanh chóng gọi đến số điện thoại của Nhã Kỳ.

- Không... mình cũng đang định hỏi cậu đây. Minh Thư đi đâu từ sáng đến giờ vẫn chưa về. Nhã Kỳ cũng bắt đầu lo lắng cho Minh Thư, vì từ sáng đến giờ Minh Thư bỗng đi đâu không nói lấy một tiếng. Thử hỏi ai mà không lo lắng

Trong nhà kho phế thải.

Bụi bản nhảy múa xoay tròn trong nắng nhạt.

Minh Thư khuôn mặt trắng bệch, nằm bất động trên nền đất. Hình như thuốc mê đã hết, mi mắt cuối cùng cũng nhấc lên được. Ánh mắt vẫn đờ đẫn, lúc này cô chưa nhận thức được rằng mình đang ở đâu.

Hồi lâu, bất chấp cơn đau đầu đang ập đến, cô cố gắng ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một nhà kho cũ kỹ, cửa kho đóng chặt, trong kho có rất nhiều máy móc linh kiện lâu ngày không dùng tới vứt lung tung, mạng nhện giăng đầy.

Đầu nặng trĩu, chân tay mềm nhũn, cơ thể cô vẫn còn chịu sự khống chế của thuốc mê. May mà cô hít vào không nhiều, chứ nếu không mấy tiếng nữa cũng chưa chắc đã tỉnh.

Bọn bắt cóc cứ nghĩ rằng cô vẫn mê man khó tỉnh, thế mà vẫn trời cô chặt cứng, muốn ngọ nguậy cũng không được. Còn bàn tay vẫn cử động được đôi chút, cô sờ soạng khắp người lục tìm điện thoại.

Nhưng.

Làm gì còn cái gì cơ chứ?

Cô cố gắng lết đến cánh cửa, không biết bọn bắt cóc có đứng canh ở bên ngoài hay không, không dám phát ra tiếng động, cô nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt.

Cửa bên ngoài đã bị khóa.

Cô từ từ ngồi sụp xuống, nghĩ cách thoát khỏi đây. Tuy không biết tại sao chúng bắt cóc cô, nhưng cô cũng không thể ở đây thêm nữa vì cô cũng chẳng biết chúng sẽ làm gì mình.

Việc đầu tiên là phải cắt dây trời. Cô đảo mắt đảo dác tìm xung quanh, ánh mắt bỗng ngưng lại khi thấy một thanh sắt hoen gỉ nằm trên mặt đất. Minh Thư lết đến bên, nhặt được thanh sắt cũng thật sự khó khăn, cô dùng hai tay nắm chặt nó, nhắm mắt cửa mạnh vào phần dây trời chân.

- A! Dây trời chân chưa đứt, nhưng cạnh nhọn hoắt của thanh sắt đã cắm sâu vào da thịt, máu trào ra trên làn da trắng. Cô đau, mặt trắng nhợt. Từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống mặt đất. Sợi dây thừng cũng bị nhuộm một màu đỏ.

- Nay, mở cửa cho tôi, cứu với. Minh Thư hướng về phía cửa, kêu vẳng lên khi cô vừa nhìn thấy một bóng người bên ngoài qua khe cửa của chiếc cửa sắt cũ kỹ.

Cánh cửa kêu lạch cạch rồi bị kéo ra một cách thô bạo. Xuất hiện nơi cửa là một tên khuôn mặt bặm trợn, thân hình vạm vỡ, hấn trợn mắt lên quát Minh Thư.

- Có cái gì mà âm ỉ thế? Nếu biết trước mày hết thuốc mê mà nhiều chuyện như thế này thì bọn tao đã dùng giẻ bịt miệng mày lại rồi!

Minh Thư cảm phần cắn chặt môi, cô ngó nghiêng xem đằng sau hấn có thêm tên đồng bọn nào khác không. Sau khi chắc chắn hấn chỉ có một mình, cô

chỉ tay vào vết thương đang chảy máu không ngừng trên bắp chân trắng nõn, làm bộ ủy khuất.

- Tôi... bị thương rồi,... làm ơn.....

Xem ra cái sắc mặt kèm theo cái thái độ đó của cô đã làm cho bao nhiêu trái tim của cánh con trai đó tan chảy.

- Sao? Bị thương ở đâu? Để anh giúp....

Vẻ đáng thương tội nghiệp như cún con bị ướn sững của Minh Thư vẫn chưa được cô cam lòng cất đi, cô cười nhẹ, vẻ oan ức:

- Đây... ở đây...

Cô đưa tay kéo nhẹ gấu váy lên, đôi chân thon dài hiện ra. Tên kia liếm mép, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ lên vết thương:

- Ôi thương quá...

Minh Thư nếu không cố gắng kiềm chế thì đã nôn ra rồi. Từ nhỏ đến giờ chưa có ai đụng vào da thịt cô như thế này, ghê tởm, ghê tởm quá! Cô nín thở, đưa tay khua khoảng ra đằng sau, khi đã nắm chắc thanh sắt trong tay, cô cắn mạnh môi, giọng cao tay:

“Bốp!”

Tên kia bị lãnh một phát đập vào đầu, liền lăn ra đất bất tỉnh nhân sự. Minh Thư mừng quýnh, vội vàng ném thanh sắt lại, khập khiễng chạy ra khỏi nhà kho. Nhưng cô còn chưa bước ra ngoài, một thân ảnh khác đã đứng chắn trước cửa.

- Giỏi lắm! Quả không hổ danh là người yêu của Vương Hoàng Nam.

Ba chữ Vương Hoàng Nam làm các giác quan trong cơ thể Minh Thư khựng lại, cô đứng sững trước mặt người vừa nói, mắt mở to. Hóa ra lý do cô bị bắt cóc là vì người đó sao? Vương Hoàng Nam - người mà cô yêu sâu đậm.

Cô nhanh chóng ngẩng mặt lên xem giọng nói đó được phát ra từ ai. Và người đó tại sao lại bắt cô chỉ vì ba chữ Vương Hoàng Nam.

Và.

- Tăng Bảo Quyên, sao lại là cô. Minh Thư càng khó hiểu hơn khi đứng trước mắt cô giờ đây là hình ảnh của Bảo Quyên.

Cô nhanh chóng lục lại trong trí nhớ của mình về mối quan hệ của cô và Bảo Quyên. Nếu như cô nhớ không lầm thì cô và Bảo Quyên chưa bao giờ nói chuyện với nhau... nhưng tại sao Bảo Quyên lại bắt cóc cô và còn vì Kelvin. Và người mà Bảo Quyên yêu chẳng phải là Hoàng Thiên Bảo sao. Chuyện này rốt cuộc là ai. Và một dấu hỏi to đùng nhanh chóng được đặt ra trong đầu Minh Thư lúc này?

Cô gái trước mặt mỉm cười nhìn Minh Thư.

- Bất ngờ lắm à?

Trong đôi mắt của cô gái đó có điều gì đó ẩn chứa đằng sau đó nhưng Minh Thư không thể nào nhìn ra được.

Như đoán được suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu Minh Thư, Bảo Quyên mỉm cười:

- Lý do tôi bắt cô đến đây là vì cô là bạn thân của Lê Khánh Nhã Kỳ đồng thời là bạn gái của Vương Hoàng Nam.

Minh Thư nhú mày. Nhã Kỳ thì có thù oán với Bảo Quyên nhưng còn Kelvin. Anh và Bảo Quyên không thù không oán, thậm chí Kelvin còn không thèm quan tâm tới Bảo Quyên thì nói gì đến chuyện thù oán, vậy thì hà có gì mà phải giở trò này? Mà có giở trò, thì chúng muốn gì ở cô.

- Cô vẫn chưa hiểu? Bảo Quyên nhướn mày.

Chương 53

Tập đoàn Vương gia và Tăng Tăng đang có hiềm khích, tôi muốn bắt cóc bạn gái của Vương Hoàng Nam cho hắn khốn đốn một phen. Mà hắn đúng là có con mắt tinh đời, có một Đặng Diệu Hiền rất đẹp làm bạn gái rồi, giờ lại có thêm một cô bạn gái rất xinh đẹp như thế này nữa, thật đáng khâm phục. Và mặt khác tôi muốn làm cho Lê Khánh Nhã Kỳ phải khốn đốn lên, tôi muốn cho cô ta biết cảm giác mất đi một thứ quan trọng với mình cảm giác như thế nào.

Khóe môi Minh Thư thấp thoáng nụ cười giễu cợt, cô khinh bỉ buông lời:

- Ngu ngốc.

Bảo Quyên khó hiểu.

- Cô nói cái gì? Ai ngu ngốc?

- Tôi nói cô rất ngu ngốc. Như cô đã nói thì Diệu Hiền mới là bạn gái của Kelvin nhưng tại sao cô lại còn bắt tôi nữa. cô cũng biết là tôi và anh ta chỉ mới quen nhau được vài tháng còn trong khi đó anh ta và Diệu Hiền đã yêu nhau được ba năm. Như vậy cũng đủ để chứng tỏ tình cảm anh ấy dành cho ai quan trọng hơn rồi chứ. Minh Thư vẫn cố tỏ ra thản nhiên cho đến cùng.

- Cô nghĩ cô đang lừa ai. Tôi không phải là một đứa con nít như bao đứa trẻ khác đâu mà cô nói mấy lời dư thừa đó. cả trường này ai mà không biết Kelvin anh ta yêu cô. không những vậy anh ta hết lần này rồi đến lần khác che chở cho cô. còn đối với Đặng Diệu Hiền chỉ là một câu chuyện tình ở quá khứ mà thôi. và xét đến mọi mặt cô không thua Đặng Diệu Hiền bất cứ thứ gì. Từ nhan sắc cho đến tiền tài.

Bảo Quyên mỉm cười, gật đầu:

- Cô sắc sảo lắm, nhưng muốn biết cô có quan trọng với Kelvin hay không, chỉ việc ngồi chờ, nếu hẳn có tình cảm với cô sẽ tự dẫn xác đến thôi. Không phải bàn cãi.

- Thôi được rồi. tôi không muốn phải đôi co với cô nữa. Nói đi bây giờ cô cần gì ở tôi. Vẫn là sự thân nhiên của Minh Thư. Tại sao khi đứng đối diện với Bảo Quyên lúc này cô lại không cảm thấy sợ hãi một chút nào, mặt khác cô còn tỏ ra bình thản như không có gì. Vì đâu đó lại có một người cho cô một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

- Tôi chỉ cần cô ngoan ngoãn ở đây để cho tôi có thể dạy cho Vương Hoàng Nam và Lê Khánh Nhã Kỳ một bài học thôi.

Mệt quá, từ sáng đến giờ chưa ăn gì, chưa uống gì, Minh Thư cũng khá là mệt, đôi mắt bắt đầu không tự chủ mà hoa lên. Cô thở nhẹ nhẹ, vịn vào tường, tiến đến bên cửa sổ, nhòm ra ngoài. Trời đã sẩm tối, liệu... có ai đến cứu cô không?

Cùng lúc này đây.

- Kelvin... cậu đến nhà kho XX ở khu ngoại ô XX... Minh Thư đang ở đó. mình đã cho người điều tra rồi. Một tin nhắn nhanh chóng được gửi đến điện thoại của Kelvin. Và chỉ chờ có vậy người con trai đó đã nhanh chóng chạy thật nhanh đến bãi đỗ xe...

Và một chiếc limo đen tuyền nhanh chóng chạy vụt về hướng nhà máy bỏ hoang với tốc độ kinh hồn.

Minh Thư ngồi thụp xuống đất, cầu mong đừng có là quá muộn.

Sống lưng cô như hàng vạn mũi kim châm, tê tái, vai run run. Mi mắt nhẹ khép lại. Tất cả đã được an bài cả rồi, còn cố gắng chống cự làm gì, nếu ông trời đã cho cô sống, thì ắt sẽ có người cứu cô thoát khỏi nơi ngột ngạt bức bối này thôi.

Người run run, như đứa trẻ lưu lạc quá mệt mỏi trong đêm đông khắc nghiệt, nhưng lại không dám ngủ, sợ rằng ngủ đi rồi, sẽ chết cồng dưới trời đông rét buốt.

Có tiếng động... hình như... họ đang đánh nhau...

Tiếng cánh cửa nhà kho...

“Rầm...”

Cánh cửa sắt bị bật tung bởi một bàn tay thô bạo nào đó, vội vàng. Bụi tích tụ bao năm trong nhà kho bị hất tung, cuộn cuộn xoay vòng trong không khí. Ráng chiều rơi vào, nhuộm vào những hạt bụi bay mù mịt một màu đỏ vàng, chói lòa đến mê lương.

Trong quầng sáng đó, xuất hiện một bóng người...

Người đó đứng giữa muôn vàn tia sáng...

- Minh Thu.

Chút sức lực cuối cùng còn sót lại ép mi mắt Minh Thu phải mở ra.

Người đó đang tiến đến gần.

Hai cánh tay nâng cô từ dưới đất lên, nhẹ nhàng, như sợ nếu mạnh tay, cô sẽ vỡ tan ngay tức khắc. Hơi thở nồng ấm, dồn dập, căng thẳng.

- Minh Thu em bị thương rồi, chỉ một chút nữa thôi. Anh sẽ đưa em ra khỏi nơi đây?

Minh Thu từ từ mở mắt, đôi mắt trong suốt xuất hiện sau hàng mi đen, cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang đứng trước mặt mình.

Một người con trai.

Khóe môi có một vết máu nhỏ, khuôn mặt thân nhiên lạnh lùng, nhưng giọng nói không giấu nổi sự quan tâm, lo lắng.

Là... Kelvin - người mà nãy giờ trong đầu cô không ngừng nghĩ tới anh. Cô sợ anh sẽ bỏ rơi cô mãi mãi. Sợ cái ngày mà anh sẽ rời xa khỏi bàn tay của cô.

Cô kinh ngạc đến đờ đẫn, một dòng nước mát lạnh từ từ chảy qua trái tim.

- Em đau lắm à? Không sao nữa rồi, anh xin lỗi.

Ánh mặt trời sắc vàng, Kelvin nhìn vết thương trên bắp chân Minh Thu, cô hòng có cái gì đó ghen ghen, anh nhẹ nhàng trấn an cô, rồi dùng hai tay, bế xốc cô lên, bước ra khỏi nhà kho.

- Sao anh biết em ở đây?

- Minh Thu hỏi, giọng nói xen lẫn với hơi thở yếu ớt.

- Việc đó để sau hãy nói.

Minh Thu im lặng, không hỏi thêm gì nữa. Giờ phút này, cô đã quá mệt mỏi, và sự mệt mỏi đó đã được cô lấy ra làm lý do cho một việc mà cô chưa bao giờ làm, đó là dựa vào ngực người con trai này, một bờ ngực ấm áp, đầy tin tưởng.

Ra khỏi nhà kho, nắng hoàng hôn ấm áp và từng cơn gió mát lạnh không hện mà cùng đến, cùng Kelvin ôm lấy người con gái bé nhỏ mỏng manh trong vòng tay anh. Minh Thu khép mắt lại, cuối cùng, vẫn như trước đây, ông trời vẫn không để cô chết, dẫu có trải qua bao nhiêu gian truân, thử thách.

Giật mình, như nhớ ra điều gì đó, cô mở bừng mắt, ngẩng lên hỏi Kelvin:

- Những kẻ bắt em, chúng đâu rồi?

Khuôn mặt lạnh băng không chút dao động, thậm chí còn lạnh hơn, anh nói, giọng trầm trầm, có chút gì đó... hơi đáng sợ.

- Em quan tâm làm gì, chúng bị anh đánh cho sống dở chết dở rồi.

Khi nhận được sự chỉ dẫn của Nhã Kỳ, Kelvin nhanh chóng lái xe đến đây. Đây là một nhà kho cũ của Tăng Tăng, đã bị bỏ hoang từ lâu, nên việc chúng chọn nơi đây làm nơi giam giữ Minh Thư cũng không phải là điều gì khó hiểu. Thế nhưng, cái đáng thắc mắc là khi anh tới đây, đã có mấy tên bặm trợn ra đón tiếp. Sau khi dạy cho chúng một bài học, thì Bảo Quyên, kẻ chủ mưu vụ này, lại tuyệt nhiên không thấy xuất hiện. Việc vào cứu Minh Thư quá dễ dàng đã khiến trong anh hình thành cảm giác bất an, rằng trò chơi của Bảo Quyên sẽ không đơn thuần chỉ dừng lại ở đây. Chắc chắn có uẩn khúc gì đó, nhưng việc quan trọng bây giờ là đưa Minh Thư ra khỏi nơi nguy hiểm này, những việc khác tính sau.

- Anh đưa em tới bệnh viện.

Đặt Minh Thư vào ghế phụ lái, Kelvin nói nhẹ. Đôi mắt mệt mỏi của Minh Thư bỗng nhiên mở bừng khi nghe hai tiếng “bệnh viện”, cô lập tức nắm chặt cánh tay Kelvin, lắc đầu thật mạnh.

- Không...!

- Em đang bị thương mà. Kelvin không hiểu, anh nhíu mày hỏi lại.

- Để Nhã Kỳ băng bó cho em cũng được, vết thương nhỏ thôi.

- Không được.

Kelvin cũng kiên quyết không kém, anh bước sang bên kia chiếc xe, ngồi vào ghế lái.

- Nếu anh vẫn cương quyết chở em đến bệnh viện thì em sẽ đi bộ về. Minh Thư vẫn muốn cãi lại anh đến cùng và chính thái độ cương quyết đó của cô nên anh đành phải nhin cô một bước. Anh đành chở cô về khu chung cư.

Nhìn cảnh vật từ từ lùi dần về phía sau, ánh mắt Minh Thư bỗng dừng lại ở kính chiếu hậu.

Xa xa, phía nhà kho bỏ hoang...

Tăng Bảo Quyên đang đứng trước căn nhà, dựa lưng vào cánh cửa sắt, hai tay khoanh trước ngực, khóe môi ẩn hiện nụ cười ma quái.

Minh Thư bỗng rùng mình, nhưng theo bản năng, đôi môi xinh đẹp vẫn cong lên, vẽ thành một nụ cười nửa miệng đáp lễ.

“Chúng ta sẽ gặp lại nhau nhưng không phải là tình huống này nữa mà là ngược lại.”

Khu chung cư.

Ánh hoàng hôn rực đỏ. Một chiếc limo màu đen tuyền nổi giữa màu đen của bóng đêm nhanh chóng lao đến và dừng lại trước khu chung cư. Nơi Thiên Bảo đang đứng với bộ dạng bồn chồn lo lắng.

- Minh Thư!

Thiên Bảo nhanh nhẹn giúp Kelvin mở cửa xe và đưa Minh Thư xuống.

- Em tự đi được. Minh Thư khoát tay, nhẹ nhàng nói.

Kelvin hình như không hài lòng cho lắm, anh bước nhanh đến bên Minh Thư, mặc cho cô vùng vẫy phản đối, anh kiên quyết bế cô mang vào nhà.

- Em tự đi được. Minh Thư nhú mày nhắc lại, vẻ mệt mỏi choán hết lấy khuôn mặt khiến cô không thể cúi gắt hay khó chịu với anh như mọi khi.

- Em đã không chịu đến bệnh viện, vậy yên lặng chút đi. Kelvin ghìm giọng, đôi tay siết chặt cô hơn.

Vừa lúc Nhã Kỳ chạy đến, cô sung sướng đến trào nước mắt khi thấy cô bạn của mình bình an trở về, đang muốn hỏi Minh Thư có sao không thì đột nhiên nhận ra cô trong vòng tay Kelvin mặt mày trắng bệch, áo quần nhem nhuốc, trên bắp chân có vết máu. Cô che miệng thất kinh gào to, mặt tái mét.

- Minh Thư cậu không sao chứ?

- Mình không sao, trầy da tí thôi. Minh Thư mỉm cười dịu dàng trấn an Nhã Kỳ.

Cuối cùng thì căn phòng của Minh Thư cũng đã hiện ra trước mắt Kelvin. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

- Em nghỉ ngơi đi. Anh khẽ thăm thò vào tai cô.

- Nhã Kỳ cậu băng bó vết thương cho Minh Thư dùm mình nhé. Kelvin nhanh chóng quay sang nhờ Nhã Kỳ. Có lẽ Minh Thư vẫn còn sợ do chuyện lúc này. Nhanh chóng, anh bước ra ngoài cửa nơi mà Thiên Bảo đang đứng này giờ. Vì anh đang muốn biết ai là người có gan gây ra chuyện đó.

Và trong căn phòng giờ đây chỉ còn lại Minh Thư và Nhã Kỳ. Nhã Kỳ bắt đầu công việc băng bó của mình cho Minh Thư.

Trên người Minh Thư không có nhiều vết xây xước, chỉ có chiếc váy lem luốc, bản thủ và vết thương ở bắp chân mới cho biết cô vừa ra khỏi một nơi không mấy tốt đẹp. Nhã Kỳ lấy nước nóng rửa vết thương cho Minh Thư, rồi băng vào. Vết thương không sâu, nhưng mất máu khá nhiều.

- Đã xảy ra chuyện gì đối với cậu vậy, Minh Thư. Nhã Kỳ hỏi trong khi băng vết thương.

- Không có gì đâu. Chỉ là lũ người không có não, rảnh rỗi quá nên làm chuyện dư thừa thôi. Minh Thư nói, trong giọng nói lẫn khuất sự coi thường và khinh bỉ.

- Rồi cuộc ai là người gây ra chuyện đó? Thiên Bảo nhanh chóng lên tiếng hỏi.

Chương 54

Tăng Bảo Quyên. Thay cho câu trả lời của Kelvin thì lại có một giọng nói của một người con gái nhanh chóng mở cánh cửa đó ra.

- Tăng Bảo Quyên. Kelvin lặp lại câu nói lúc nãy của Nhã Kỳ. Từng chữ là từng niềm phần nộ trong Kelvin giờ đây.

- Đúng vậy. Bảo Quyên là người bày ra tất cả mọi chuyện.

- Cô ta dám làm những chuyện như thế cơ à? Thiên Bảo như đang nghĩ đến điều gì đó. Chỉ cần nhìn khuôn mặt của Thiên Bảo thì cũng có thể đoán được rằng chuyện đó tồi tệ đến mức nào. Và có một người nhanh chóng đọc được những suy nghĩ đó từ anh.

- Thiên Bảo... Anh đừng làm gì hết hãy để chuyện này cho em được không. Nhã Kỳ nhanh chóng nói với Thiên Bảo.

- Nhưng rốt cuộc Bảo Quyên bắt Minh Thư nhằm mục đích gì? Kelvin vẫn thắc mắc lý do nãy giờ.

- Bởi vì Minh Thư là bạn thân của Nhã Kỳ và Tập đoàn Tăng Tăng và Vương Gia đang là đối thủ cạnh tranh với nhau. Thiên Bảo nhanh chóng phân tích.

- Và Tăng Bảo Quyên cô ta có cảm tình với anh nữa. Vậy nên ba chúng ta đều là nguyên nhân dẫn đến việc Minh Thư bị bắt. Kelvin cuối cùng cũng đã hiểu được nguyên nhân của việc này. Nhưng như vậy anh càng cảm thấy đau lòng hơn, chẳng phải vì anh mà cô bị người khác bắt cóc, bị đánh sao?

- Mọi chuyện hãy để cho em giải quyết được không?

Và...

- Minh Thư cậu ổn chứ? Hay để mình đưa cậu đến bệnh viện. Nhã Kỳ nhìn sắc mặt Minh Thư thì cô càng cảm thấy có lỗi với Minh Thư. Nếu như Minh Thư không phải là bạn thân của cô thì có lẽ Minh Thư đã không phải như thế này. Và cũng chính nhờ động lực này mà cơn hận thù với Bảo Quyên lại tăng lên khiến cho Minh Thư càng tức giận hơn. Và bằng mọi cách Nhã Kỳ cũng đã tự nhủ với bản thân cô phải bắt Bảo Quyên phải trả giá về việc mình làm.

- Mình không sao đâu. Minh Thư miệng thì nói vậy nhưng trong cô cơn hoảng hốt vẫn còn đó. Nếu như hôm qua không ai đến cứu cô thì có phải cô đã chết rồi không? Và có lẽ từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ phải chịu cảnh như vậy.

- Cậu có ổn thật không đó? Nhã Kỳ vẫn lặp lại trọng tâm của câu hỏi.

- Mình vẫn ổn mà. Cậu cứ đi học đi. Minh Thư không muốn cho Nhã Kỳ lo lắng.

Cánh cửa phòng của Nhã Kỳ vừa bật mở ra cũng là lúc tiếng chuông cửa in ỏi kêu lên. Nhã Kỳ bước ra ngoài đi học thì lại có một hình ảnh rất đỗi quen thuộc hiện ra trước mặt cô. Và cũng chính vì người này mà Nhã Kỳ mới dám để Minh Thư ở nhà. Nếu như không có Kelvin thì có lẽ bằng mọi cách Nhã Kỳ đã đưa đến bệnh viện.

- Cậu đến rồi à?

- Ừ... Minh Thư sao rồi. Kelvin nhanh chóng hỏi thăm Minh Thư. Đêm qua anh đã không ngủ được chỉ mong tới sáng chạy thật nhanh đến đây để có thể nhìn thấy được cô. Để có thể quan tâm chăm sóc cô.

- Cô ấy ở bên trong cậu vào đi. Nhã Kỳ chỉ tay về bên trong và chỉ chờ có vậy Kelvin đã nhanh chóng bước vào bên trong.

Một bước.

Hai bước.

Và...

Kelvin đau xót tiến đến gần Minh Thư.

Anh ngồi xuống, vuốt những sợi tóc bết lại vì mồ hôi và nước mắt của Minh Thư lên sau vành tai, để lộ rõ mí mắt sưng húp lên, đỏ ngầu.

- Em ổn chứ?

Cô không đáp. Chỉ thoáng nhìn anh cùng với đôi mắt như chứa đựng đầy nỗi buồn. Có lẽ chuyện hôm qua vẫn còn làm cho cô sợ. Nếu như sự thật anh không đến thì cô phải làm sao?

Cảm ơn ông trời đã để anh đến bên cô.

Kelvin cảm thấy mình thật đáng trách khi đã để cô như thế này. Nếu như anh mãi ở cạnh cô thì có lẽ chuyện hôm qua đã không xảy ra.

Anh đưa tay, kéo Minh Thư vào lòng mình. Cô im lặng, ngoan ngoãn tựa đầu vào người anh, thân người mềm nhũn ra như xác chết.

Cảm giác ấm áp tràn đến, Minh Thư cuối cùng cũng đã có chỗ để dựa vào. Một giọt nước mắt tủi hờn rơi ra từ đôi mắt như chỉ còn lại lòng đen.

- Có anh ở đây rồi... Cũng vì anh mà em trở nên như vậy. Anh xin lỗi. Khóe mắt Kelvin bỗng có một dòng nước chảy xuống.

Minh Thư vẫn im lặng, khóe môi không động đậy...

- Em có muốn ăn chút gì không? Anh nhanh chóng hỏi cô vì giờ đây anh thật sự rất lo lắng cho cô.

Minh Thư chỉ khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Kelvin ngồi xuống bên Minh Thư và mở hộp cháo ra.

- Ăn cháo thôi nào...

Cô không đáp. Anh múc cháo lên, thổi nhẹ nhàng, từ từ đưa vào miệng cô. Một muỗng rồi đến một muỗng. Thật lòng nhìn cô như vậy anh càng cảm thấy đau lòng biết bao. Và anh ước gì giờ đây anh có thể xé xác Bảo Quyên ra làm trăm mảnh.

Thấm ướt chiếc khăn lau mặt, Kelvin nhẹ nhàng lau đi những vệt nước mắt khô cứng trên mặt Minh Thư. Đôi mi cong dài khẽ khép lại, anh ngừng tay, thực sự đau lòng đến muốn khóc.

- Mọi chuyện cũng đã qua rồi nhưng anh xin em đừng im lặng nữa được không. Tim anh càng nhói đau hơn khi thấy cô cứ im lặng như vậy.

Cô im lặng, ánh mắt bị che khuất bởi rèm mi đen nhánh.

- Nếu muốn khóc, em cứ khóc ra, nếu như em muốn trách mắng gì anh thì em cứ nói thật to lên. Anh sẵn sàng nghe nhưng đừng im lặng như vậy nữa. Anh thật sự không thể chịu đựng được khi thấy em cứ im lặng như vậy mãi.

Cô chẳng có phản ứng. Anh không biết ư, cô đã chẳng còn nước mắt để khóc nữa.

Anh ôm cô vào lòng, cổ họng nghẹn đắng.

- Anh luôn ở đây, bên cạnh em. Nếu muốn gì, hãy cứ gọi anh. Nếu muốn khóc, tựa vào người anh mà khóc, muốn ngủ, dựa vào vai anh.

Cô khép mi mắt lại, không biết vì quá mệt mỏi hay không muốn nghe.

- Anh luôn ở đây. Anh nhắc lại như để cô biết rằng dù có chuyện gì đi nữa thì anh sẽ luôn mãi ở cạnh cô, quan tâm đến cô, làm tất cả mọi chuyện vì cô.

Cảm ơn anh, người em yêu và tin tưởng.

Em mệt rồi, nên hãy cho em dựa vào người anh một lát.

- Minh Thư đỡ chưa? Thiên Bảo nhanh chóng hỏi Nhã Kỳ khi hai người cùng nhau bước những bước chân trên đường.

- Nhìn Minh Thư vẫn không khá lên chút nào cả. Nhưng lúc này Kelvin đã đến với Minh Thư rồi. Ánh mắt Nhã Kỳ khẽ có chút gì đó xót xa cho Minh Thư và nó như thổi thục cô trả thù hơn.

- Hy vọng Minh Thư sẽ không sao. Cả hai chỉ biết hy vọng vì tất cả chúng đều phải nhờ vào sự nỗ lực của Minh Thư.

- Minh Thư đã khá hơn chưa? Gia Huy và Nhã Kim nhanh chóng lên tiếng khi thấy Thiên Bảo và Nhã Kỳ bước đến. Có lẽ họ cũng đã biết mọi chuyện của Minh Thư.

Và từ trên lầu cũng như dưới sân trường lại nhộn nháo lên những ánh mắt tò mò về sự vắng mặt của Minh Thư và Kelvin lúc này. Mỗi người một ý không thể nào mà đoán được hết.

- Tao cá là hai người đó đi chơi riêng với nhau rồi. Học sinh một.
- Nhìn hai người đó luôn hạnh phúc vậy mà. Học sinh hai.
- Cũng tạm ổn. Thiên Bảo cũng không muốn nhắc đến chuyện này vì mỗi lần nhắc đến chuyện Minh Thư bị bắt thì lòng thù hận của anh về Bảo Quyên lại bắt đầu dâng lên. Nếu như Nhã Kỳ không đòi giải quyết thì có lẽ Thiên Bảo và Kelvin sẽ không ngại mà chạy đến xé xác Bảo Quyên ra.

Và trên khuôn mặt của mọi người lại hiện lên nét mặt gì đó gọi là cảm thông cho Minh Thư và hy vọng rằng Minh Thư và Kelvin sẽ sớm vượt qua được chuyện này vì họ thừa biết rằng Minh Thư là một người rất yếu đuối, yếu đuối hơn bất cứ ai. Liệu Minh Thư sẽ vượt qua để quay về là cô gái hạnh phúc hay mỉm cười như mọi người đã từng biết hay là cô sẽ thay đổi?

Và câu hỏi đó rồi cũng sẽ có được câu trả lời thỏa đáng nhất.

LỚP 10A1.

Nhã Kỳ hôm nay lại một mình đi học. Cô nhanh chóng rảo bước đến phòng học của mình. Dường như hai bên hành lang như luôn chừa khoảng cách để cô đi. Vì giờ đây thân phận cô đã khác không còn là đứa trẻ mồ côi như những gì mà cô ghi trong hồ sơ của mình trước đây.

Những ánh mắt trước đây lun coi thường khinh bỉ cô giờ đây lại được dịp cụp xuống không dám làm gì cô. vì nếu như họ chán sống thì có lẽ họ mới có gan đó.

Nhưng đâu đó vẫn còn những tiếng nói xầm xì vang lên. Nhưng cũng chỉ là những tiếng nói nhỏ nhoi khi cô vừa đi qua. Bởi đâu ai dám nói trước mặt cô.

Nhưng họ vẫn vậy vẫn chỉ nói sau lưng cô.

Người ta thường nói miệng lưỡi của thế gian quả thật đúng như vậy.

Và cánh cửa của lớp học 10A1 cũng đã đứng trước mặt của Nhã Kỳ.

Nhanh chóng đi vào trong và cô cũng không quên đảo mắt tìm kiếm thân ảnh của Bảo Quyên. Người mà cô có chết cũng không thể nào quên được.

Và Bảo Quyên đang ngồi ở chỗ của mình. vô tình hai ánh mắt chạm nhau. nhưng những âm mưu sau cái ánh mắt ấy không ai có thể đoán được.

Nhã Kỳ không chờ đợi gì thêm mà đã dành tặng cho Bảo Quyên một cái liếc nhìn đầy sắc bén như một lời chào buổi sáng không mấy thiện cảm.

Và Bảo Quyên vẫn cố gắng giữ ánh mắt của mình thật bình tĩnh.

Đâu đó lại có một ánh mắt dò hỏi Nhã Kỳ. và... Không ai khác chủ nhân của ánh mắt đang nhìn Nhã Kỳ chính là Dịu Hiền. Có lẽ Nhã Kỳ đủ thông minh và nhạy bén để nhận ra được ý nghĩa đằng sau ánh mắt của Dịu Hiền.

Tua lại tối hôm qua.

Điện thoại của Nhã Kỳ nhanh chóng báo có tin nhắn mới. Và tin nhắn được gửi đến bằng một số điện thoại lạ.

“Minh Thư đang bị Bảo Quyên bắt giam ở nhà kho XX, đường XX” - Diệu Hiền.

Nhã Kỳ như có gì đó cảm thông cho cô gái này. Cô cũng không còn ác cảm với Diệu Hiền nữa nhưng cô cũng hy vọng rằng Minh Thư và Diệu Hiền sẽ đấu tranh công bằng với nhau.

Tuy Nhã Kỳ lúc đầu có hơi ngờ ngợ về tin nhắn mà cô vừa nhận nhưng dù sao thì cô cũng phải báo cho Kelvin biết vì dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ bé thôi thì cô cũng muốn thử.

Khi hy vọng ít ỏi đó cũng hết thì lại chớm nở lên một hy vọng khác.

- Xem ra tiểu thư đây vẫn còn tâm trạng mà ngồi nhìn ngắm cảnh. Nhã Kỳ vội buông lời khi thấy hình ảnh của Bảo Quyên đang ngồi nhìn gì đó xa xôi ở bên ngoài của khuôn cửa sổ kia.

Bảo Quyên vô thức quay lại theo cái giọng nói kia và chắc có lẽ cô đủ thông minh để có thể nhận ra được chủ nhân của giọng nói kia là ai. Mà nếu như Bảo Quyên không quay lại đi nữa thì cô cũng có thể nhận ra vì bao nhiêu lần Bảo Quyên đều bị Nhã Kỳ làm cho đến tức chết cơ mà. Và Nhã Kỳ cũng là người mà Bảo Quyên cho rằng cô đã cướp đi hạnh phúc của mình. Đó chính là Thiên Bảo.

Bảo Quyên luôn quan niệm rằng Thiên Bảo là của cô ta vì cô đã phải trải qua bao nhiêu cuộc thẩm mỹ để có thể xinh đẹp như thế này. Và lý do hy hữu mà cô muốn mình trở nên xinh đẹp chính là làm cho Thiên Bảo để ý đến vẻ đẹp của cô.

- Vậy tại sao tôi lại không được ngồi đây ngắm cảnh. Bộ trưởng Quý Tộc cũng có luật cấm này à. Bảo Quyên vẫn bình thường không có chút gợn sóng lo sợ gì. Vì cô từ lâu đã được đeo một chiếc mặt nạ bên ngoài để che lấp đầy cả cơ thể.

- Không cấm nhưng có vẻ cô rất bình thường mà hưởng hạnh phúc. À mà cũng đúng thôi. cô lo mà ngắm đi nếu không sau này không có thời gian ngắm nữa thì chắc tiếc lắm đó. Nhã Kỳ vẫn dùng những lời nói mỉa mai Bảo Quyên. Và có lẽ Bảo Quyên cũng đã phần nào đoán được. Nhưng làm sao cô có thể đoán được những thủ đoạn mà Nhã Kỳ làm.

- Tôi đang cố gắng ngắm đây. Bảo Quyên vẫn dùng những lời nói đó với một thái độ coi thương và khinh bỉ.

Và.

TẶTTTT...

Mọi học sinh đều quay lại sau khi nghe được tiếng nước chảy... và tất cả lại chứng kiến một câu chuyện mới.

- Ôi mình xin lỗi. Mình lỡ tay rồi. Mình xin lỗi mình không cố ý mà. Để mình lấy khăn giấy lau cho cậu. Nhã Kỳ khẽ hốt hoảng tìm khăn giấy để lau những vết nước mà lúc nãy cô vô tình làm đổ trên người Bảo Quyên.

Hành động của Nhã Kỳ nhanh chóng thu vào mắt của tất cả mọi học sinh trong lớp nhưng đa số mọi người đều thấy được những cảnh có lợi cho Nhã Kỳ.

- Cậu đổ nước trên người tôi mà còn nói những lời đó à. Cậu... Bảo Quyên xem ra rất tức khi vừa bị Nhã Kỳ đổ nước lên người mình. Nhưng những lời nói mà Bảo Quyên nói lúc này xem ra được rất ít người tin bởi đa số mọi người đều nhìn thấy cảnh Nhã Kỳ cuống quýt xin lỗi Bảo Quyên chứ ít ai nhìn thấy cảnh Nhã Kỳ đổ mạnh chai nước lên người Bảo Quyên.

- Mình không cố ý mà. Mình chỉ là lỡ tay thôi mà. Sao cậu lại nói quá lên như vậy. Nhã Kỳ vẫn dùng cái thái độ nai tơ ấy. Nhưng đâu đó lại nở lên một nụ cười nơi khóe môi Nhã Kỳ. một nụ cười mãn nguyện và đầy ẩn ý.

- Nhã Kỳ đã xin lỗi rồi mà. Học sinh một.